

Sygn. akt IV KK 155/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Motuk

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **J. K.**

oskarżonej z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 września 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T. Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI K (...),

**I. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym;**

**II. zwraca oskarżycielowi posiłkowemu opłatę kasacyjną w
kwocie 450 zł.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. , wyrokiem z 9 sierpnia 2017r., uznał J. K. za winną tego, że 9 sierpnia 2016r. w P. uszkodziła trzy opony oraz zniszczyła lusterka boczne i znaczek na masce w samochodzie osobowym marki M. należącym do H. K., powodując szkodę w wysokości 5879,39 zł, to jest występku z art. 288 § 1 k.k., i za to skazał ją na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, orzekł wobec oskarżonej środek probacyjny z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. oraz środek kompensacyjny z art. 46 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w G. – po rozpoznaniu apelacji obrońcy – zmienił w dniu 22 listopada 2018r. pierwszoinstancyjny wyrok i uniewinnił oskarżoną.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożyli Prokurator Rejonowy w T. i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego H. K. , podnosząc zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego.

Oskarżyciel publiczny zarzucił obrazę: 1) art. 167 k.p.k., art. 168 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. i art. art. 366 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego o powołanie biegłego w celu ustalenia miejsc logowań telefonu oskarżonej oraz azymutów, na których do logowań doszło, dla ustalenia, czy w czasie popełnienia przestępstwa oskarżona wyszła ze szpitala w kierunku miejsca zdarzenia, wobec stwierdzenia nieprzydatności dowodu do ustalenia tej okoliczności, co wymagało wiedzy specjalistycznej; 2) art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez brak oceny rozpoznania oskarżonej na zapisie wideo przez H.K. i Z.K..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego sformułował cztery zarzuty obrazy: 1) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez błędne uznanie, że dowody przedstawione przez pokrzywdzonego nie uprawniały do przypisania oskarżonej winy; 2) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2, art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2,3 i 4 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. przez oddalenie na rozprawie odwoławczej 16 listopada 2018r. wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność, w jakich miejscach logował się telefon oskarżonej w chwili czynu, podczas gdy ustalenie tych okoliczności wymagały wiedzy specjalnej; 3) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z

art. 410 k.p.k. przez błędne uznanie, że zgromadzone dowody poszlakowe nie dawały możliwości skazania oskarżonej; 4) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez błędne oparcie uniewinnienia wyłącznie na opinii biegłego z zakresu antropologii.

Obaj skarżący zażądali uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Stanowisko autorów kasacji zyskało wsparcie obecnego na rozprawie kasacyjnej prokuratora Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się zasadne. Zadecydowało o tym uznanie za trafną tezę, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącej i mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia obrazy unormowań, wskazanych w kasacjach, regulujących już to podstawy dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, już to sposób dokonywania ustaleń faktycznych w procesie poszlakowym (art. 523 § 1 k.p.k.). Rozpoznanie kasacji w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia uwzględniającego żądania skarżących (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Nie sposób odmówić racji oskarżycielom, że zagadnienia, na temat których wypowiedział się Sąd odwoławczy w postanowieniu z 16 listopada 2018r. oddalającym wniosek o zasięgnięcie opinii biegłego, wiązały się najściślej z wiadomościami specjalnymi, a więc wykraczającymi poza normalną, powszechną w danych warunkach rozwoju społecznego wiedzę. Rozważania w tej materii kontynuował zresztą w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku. Nawet zakładając, że rozpoznający sprawę sędzia Sądu *ad quem* orientował się w stopniu ponadprzeciętnym w problematyce logowania się telefonów i azymutów, na których doszło do tego logowania, to i tak zobligowany był skorzystać z dowodu z opinii biegłego, co jasno wynikało z treści art. 193 § 1 k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy wydał postulowane w kasacjach orzeczenie kasatoryjne (art. 537 § 2 k.p.k.) i nakazał zwrócić oskarżycielowi posiłkowemu uiszczoną opłatę kasacyjną (art. 527 § 4 k.p.k.).

W ponownym postępowaniu apelacyjnym zajdzie zatem konieczność powołania biegłego w celu sporządzenia przez niego opinii stanowiącej odpowiedź na sformułowane we wniosku dowodowym pytanie, którego swoiste rozwinięcie

nastąpiło w uzasadnieniach obu kasacji. Rzeczą Sądu *ad quem* będzie wyznaczenie do wykonania tego zadania biegłego odpowiedniej specjalności; pomocne mogą się tu okazać sugestie stron. Dopiero gdy Sąd odwoławczy dysponował będzie kompletem dowodów i zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. dokona ich oceny, szczególnie wnikliwie analizując w perspektywie opinii Laboratorium Kryminalistycznego KW Policji w K. zdolność rozpoznania osoby utrwalonej na nagraniu z kamery zainstalowanej wewnątrz samochodu H.K., zaistnieją przesłanki do zrekonstruowania przebiegu zdarzenia i rozstrzygnięcia w przedmiocie winy oskarżonej. Albo dojdzie wówczas do zaakceptowania punktu widzenia Sądu *a quo*, iż to oskarżona była sprawcą uszkodzenia pojazdu, albo też zostanie uniewinniona. Wariant wydania wyroku kasatoryjnego wydaje się z uwagi na treść art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. najmniej prawdopodobny, chyba że ujawni się bezwzględna przyczyna odwoławcza.